

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΛΕΒΟΝ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἐν κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄρκει διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ. τὸ λογικόν μᾶς θέτουν τὸν ἐπίδεσμον, μᾶς διδουν ἱατρικὰ καὶ ἀναλαμβάνοντες τὰς δυνάμεις μας. Ὁχι! ὅσον πλείοτερον συλλογίζομαι, τόσο ὀλιγώτερον πιστεύω ὅτι ἐγεννήθη ἡλίθιος, ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ Λιουδμίλα. Ὁχι, οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν περισσότερο δὲν τὴν ἐννοοῦν. Ἰσως ἡγάπα ποτὲ διαπύρως, ἔσως μέγιστα προσκόμματα παρενεβλήθησαν εἰς τοὺς πόθους της, ἔσως ὑπέφερε θανάσιμως, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ λέγῃ, καὶ κατὰ τὰς ἡθικὰς βασιάνους της θ' ἀπώλεσε τὸ λογικόν!

Μοὶ ἐπέρχεται χαριεστάτη σκέψις! Ἄν ὑπάρχῃ ἀνισότης θέσεως, ἂν χρηματικὸν ζήτημα τὴν χωρίζῃ τοῦ ἐρωμένου της, θὰ τῇ δώσω τὰ χρήματα, καὶ πολὺ θὰ χαρῶ νὰ τὴν καταστήσω εὐδαίμονα. Εἶμαι τόσο πλούσιος! Οἱμοὶ! ἐπεκαλέσθη τὴν περιουσίαν ὥσπερ οὐρανίαν εὐλογίαν καὶ τώρα πρὸς τί μοὶ χρησιμεύει; ὦ, Παυλίνα! Διὰ τί μ' ἐγκατέλειπες; Ναί, θὰ προικίσω τὴν Λιουδμίλαν, καὶ ἡ κληρονομία μου θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον νὰ καταστήσω μίαν καρδίαν εὐτυχῇ.

Ἐν τούτοις ὤφειλον νὰ λάβω πληροφορίας!... Ἄλλ' ὅχι, ἡ μελαγχολικὴ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας της, ἡ συμπαθητικὴ ρέμβη της, ἡ ἐρήμωσίς της, πᾶν ὅ, τι παρετήρησα ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μήπως δὲν ἀρκοῦσι νὰ μὲ διαφωτίσουν περὶ τῆς θέσεώς της καὶ ὁ Κμουϊσλίνσκη δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν οἰκογενειακῶν θλίψεων τοῦ Ροδόλφου;

Ἐὰν ὅμως δὲν ἡγάπα! Ἄν ἦτο ἀπλῶς, ὡς τὴν ἀποκαλοῦν, Δουρότσκα! Εἶναι τόσο χαρίεσσα καὶ ἐλκύει τόσο τὸ ἐνδιαφέρον! Διὰ τί νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ; Δι' ἐμὲ ἡ Παυλίνα ἀπέθανεν, αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες μοὶ εἶναι ἀδιάφοροι. Διὰ τί νὰ μὴ συνδέσω εὐχαρίστως τὸν βίον μου μὲ τὸν τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς;

— Ἀτυχὲς παιδίον, θὰ τῇ ἔλεγον, ὁλόκληρος ὁ κόσμος σὲ καταφρονεῖ, ἀλλ' ἐγὼ ἔρχομαι πρὸς σέ. Μ' εὐχαριστεῖς, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχεις ὅ, τι ὁ κόσμος καλεῖ λογικόν! Καὶ θὰ μοὶ ἐμευδία, θὰ ἐγίνετο ἡ σύντροφος τῆς ἐρημίας μου καὶ θὰ ἐνεπιστευόμην εἰς αὐτὴν τὴν τύχην μου.

Τί χιμαίρια συλλογίζομαι! Ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ἔστω καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ἀπλῶς τὴν περιεργίαν μου! Ναί, τὸ σχέδιόν μου ἐγένετο. Εὐτυχῶς οὐδὲν εἶπον εἰς τὸν Κμουϊσλίνσκη περὶ τῆς νέας περιουσίας μου, καὶ ὁ Ροδόλφος ἄγνοεὶ ὡσαύτως κατὰ πάντα τοῦτο. Θὰ ὑποκριθῶ τὸ πρόσωπον πτωχοῦ, ἀμαθοῦς καὶ συνεσταλμένου νέου καὶ τοιούτῳ ὅπως θὰ πλησιάσω τὴν Λιουδμίλαν.

Ἡ μεταμόρφωσίς μου συνετελέσθη. Μετέβην εἰς τινὰ ἱματισπώλην παρ' οὗ ἡγόρασα πάντα τὰ χρειώδη διὰ νὰ ἐνδυθῶ ὡς κυριακάτικος κουρέυς. Ὅταν παρετήρησα ἐμαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν ἐνδυμασίαν ἐμευδίασα διὰ τὴν χονδροειδῆ μορφήν μου. ὅτε δὲ παρουσιάσθη πρὸς τὸν Κμουϊσλίνσκη:

— Ἐ! πῶς! ἀνέκραξε, σὺ εἶσαι ἀλήθεια; Πῶς ἐστολίσθης! Καὶ ἐγὼ προχθὲς σὲ ἐθεώρουν διὰ κἀνένα φιλόσοφον!

Τῷ εἶπον ὅτι εἰς φίλος μου ἐζήτηι δῆθεν ἕνα πρῶτον ἐργάτην δι' ἐργοστάσιον δερμάτων.

— Λαμπρά! μοὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Θὰ σὲ γνωρίσω μὲ τὸν Ροδόλφον. Πηγαίνουμεν νὰ τὸν ἴδωμεν. Ἐννοεῖ λαμπρά αὐτὰ τὰ πράγματα. Θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ εἴπῃς τὴν ὑπόθεσίν σου.

Μετ' ὀλίγον βαρὺ ἀμάξιον μᾶς ἔφερε μετὰ πολλῶν τιναγμάτων εἰς τι ἄκρον τῆς πόλεως καὶ μᾶς ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν ξυλίνου οἰκίσκου.

— Ἰδοὺ με, διελογίσθη. Τί τρέλαν θὰ κάμω; Ἀλλ' ὁ κύβος ἐρρίφη! Ἐμπρός!

Δ'

Εἶδον πρὸ ὀλίγου οἰκογενειακὴν εἰκόνα ἧς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ιδέαν εἶχον. Ἐμπροσθεν στρογγύλης τραπέζης ἐκάθητο ὁ γέρον Ἰβάν Ροδόλφος, φορῶν τὸν νυκτικὸν σκουφὸν του, ἐσωκάρδιον ἐξεκομθὺν καὶ κρατῶν ὑπερμεγέθη πίπαν. Πέριξ αὐτοῦ ἦσαν τοποθετημένα ἕως ἑξ παιδία καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο ἡ Λιουδμίλα. Βιβλία ἔκειντο πρὸ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κωδωνίσκος εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, καὶ ἡ θύρα ἦτο ἡνεωγμένη ἐπροχωρήσαμεν χωρὶς νὰ ἀγγεληθῶμεν. Ἡ νεῖσις ἡγέρθη, εἶτα, ἀναγνωρίσασα τὸν Κμουϊσλίνσκη, ἐκάθησεν αὐθις. Ὁ Ροδόλφος χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις μὲ παρουσίασε πρὸς αὐτόν. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Λιουδμίλα, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι δὲν μὲ εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσῃ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀλλ' ἐχαίρετιστα τόσο ἀδεξιῶς, ἡ στάσις μου ἦτο τόσο βλακώδης καὶ ἡμην τόσο γελοῖως ἐνδεδυμένος, ὥστε ἀνέλαβεν ἡσύχως τὰ βιβλία της καὶ δὲν ἐνησχολήθη πλέον περὶ ἐμοῦ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Κμουϊσλίνσκη πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὁ υἱὸς ἐνός τῶν καλῶν φίλων μας, τοῦ Ἀντωνίου Πέτροβιτς. Ἐπιθυμῶ νὰ φερθῇ πρὸς αὐτόν μὲ καλοσύνην. Εἶναι καλὸς νέος.

— Χαίρω πολὺ ποῦ σὰς βλέπω, μοὶ εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἐγερθεὶς ὀλίγον. Καθήσατε. Νὰ εἰσθε ἔδῳ ὡς εἰς τὸ σπίτι σας.

— Εἰς τί ἐνασχολεῖσθαι τώρα; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς φίλος μου.

— Βλέπεις, ἀκούω τὸ μάθημα ποῦ παραδίδει ἡ Λιουδμίλα εἰς τοὺς ἀδελφούς της καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς της.

— Μελετᾶτε καλά, μικροὶ μου φίλοι;

ἠρώτησεν ὁ Κμουϊσλίνσκη πρὸς τὰ παιδιά.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν νεανίδα:

— Καὶ σεῖς πῶς εἰσθε; εἶπε. Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας;

Ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη δι' ἐπεράστου τόνου, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐπετῆρει ἀκόμη τοὺς μαθητάς της καὶ τοὺς ἀνεκάλει ἡσύχως εἰς τὸ καθήκον των.

Ὁ Κμουϊσλίνσκη ἀπέτεινεν ἱστορικάς τινας καὶ γεωγραφικὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὰ παιδιά, εἰς τὰς ὁποίας ἐκείνα ἀπεκρίθησαν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἐν ᾧ ἐγέλων συγχρόνως διὰ τὰς ἀστείότητας, τὰς ὁποίας τοῖς ἔκαμε διὰ νὰ τοὺς στενοχωρήσῃ.

— Βλέπεις, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἀγαπῶ ν' ἀκούω αὐτὰ τὰ μαθήματα μετὰ τὸ φαγητόν. Μοὶ ἀρέσκει πολὺ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τῶν ξανθῶν κεφαλῶν, καὶ ν' ἀκούω τὴν Λιουδμίλαν ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

— Σὰς διεκόψαμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν σας, εἶπεν ὁ Κμουϊσλίνσκη.

— Λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, ἐξακολουθεῖ, κόρη μου.

Ἡ Λιουδμίλα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐγὼ ἐχαμήλωσα τοὺς ἰδικούς μου. Ἐκαθήμην δειλῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς καθέδρας μου στρέφων τὴν κλειδα τοῦ ὥρολογίου μου μεταξὺ τῶν δακτύλων. Ἐλαβεν ἐν βιβλίον της καὶ ἀνέγνω τὸ θεῖον χωρίον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι τὸν Θεὸν ὄψονται.

«Μακάριοι οἱ διωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

Ἀνέγνω τὰ ρητὰ ταῦτα διὰ γλυκείας καὶ τρεμούσης ὀλίγον φωνῆς, εἶτα ἐξήγησε τὴν ἔννοιαν αὐτῶν εἰς τοὺς μικροὺς μαθητάς της. Πόσον ὠραία ἦτο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ! Ὅποση τερπνὴ ἐκφρασις ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της! Ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ ἡκούομεν ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ. Ὁ πατήρ της εἶχεν ἀφήσῃ τὴν πίπαν, τὰ δὲ παιδία τὴν ἐθεώρουν μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ ὁμιλία της ἦτο ἀπλουστάτη καὶ καθαρωτάτη ἡ ψυχὴ της ἀπεκαλύπτετο ἐν τοῖς λόγοις της. Αἰφνης στρέψασα τὴν κεφαλὴν ἠρρυθρίασεν, ὥσπερ ἡσχύνθη, διότι ἀπησχόλησε τοιούτοτρόπως τὴν προσοχὴν μας διὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς διδασκαλίας της.

— Ἀρκοῦν διὰ σήμερον, εἶπε θέσασα σημάδευμα εἰς τὸ βιβλίον της.

— Ἀκόμη! ἀκόμη! ἀδελφοῦλά μου, ἀνέκραξεν ἡ κοραίς, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Λιουδμίλαν.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἡκούσθη θόρυβος.

— Πῶς! ἐφώνει ὅξεϊτα καὶ τραχυτάτη φωνή, τὸ σαμοβάρι! δὲν ἡτοιμάσθη ἀ-

1 Ἀγγεῖον διὰ τὴν βράσιν τοῦ τείου εὐρισκόμενον εἰς ἀπάσας τὰς ρωσικὰς οἰκίας.

κόμη, και ἐγὼ φέρω καλεσμένους! Ποῦ εἶναι ἡ ἡλίθιός μας;

— Καλεσμένους! εἶπεν ὁ Ροδόλφος, καὶ ἡ γυναῖκά μου! Εἰσέλθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Δυστυχῆς Λιουδμίλα! Πῶς ὠχρίασε! Πῶς ἐφάνη πεφοβισμένη! Πῶς ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ βιβλία της καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν τράπεζαν! Ὁ Ροδόλφος ἐξήλθεν, ἡμεῖς δὲ εἰδομεν εἰσελθοῦσαν γυναῖκα καθ' ὑπερβολὴν παχεῖαν, φοροῦσαν κίτρινον πῖλον, κεχρωματισμένην ἐσθῆτα καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ τριῶν ἄλλων γυναικῶν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξε. Τί ἐκάματε ἕως τώρα; Ποῦ εἶναι ἡ Καρλόττα; Ποῦ εἶναι ὁ Φίλιππος; Εἶναι μεθυμένος πάλιν; Διατί εἰσθε ἔτσι μαζεμένοι;

Ὁ Κμουῖσλίνσκις τὴν ἐχαιρέτισε καὶ μὲ παρουσίασε πρὸς αὐτήν. Ἡ νεάνις ἐξῆλθε σιωπηλῇ, τὰ δὲ παιδιὰ ἀνεχώρησαν ἔντρομα καὶ αἱ σύντροφοι τῆς ἀξιεράστου ταύτης οἰκοδομοποιήσεως ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Εἰσῆλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Ροδόλφος ἐκάλει γραφεῖόν του. Ἦτο μικρόν, φωτιζόμενον ὑφ' ἑνὸς μόνον παραθύρου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκοντο ἐρριμμένα φύρδην μίγδην χαρτῖα καὶ τεμάχια δερμάτων. Ἐπὶ πινακίδων ἦσαν σωρευμένα δωδεκάδες ζευγῶν χειροκτίων, εἰς τινὰ δὲ γωνίαν παρετήρησα μικρὰν βιβλιοθήκην. Ὁ Ροδόλφος ἐφόρει τὸν ἐπενδύτην του.

— Καλεσμένοι! ἔλεγε, κυρία! Δὲν εἴμπορῶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὰς ὅπως ὅπως. Καθίστατε, σὰς παρακαλῶ.

Ἐπλησίασα τὴν βιβλιοθήκην καὶ εἶδον τὰ ἔργα τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σίλλερ, καὶ τοῦ Λέσινγκ.

— Εἶναι τὰ σεβαστὰ λείψανα, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, παλαιᾶς συλλογῆς. Αἱ ἄλλαι ἐχάθησαν. Ὅσα μοι ἀπέμειναν τὰ ἔδωκα εἰς τὴν Λιουδμίλαν. Εἰξεύρετε τὴν Γερμανικὴν;

— Ὁχι, ἀπεκρίθην.

— Καὶ τὴν Γαλλικὴν;

— Οὐτε.

— Εἶναι ὅμως πολὺ καλὸν πρᾶγμα νὰ γνωρίζῃ τις ξένας γλώσσας καὶ πρᾶγμα ὠφέλιμον εἰς τὰς ἐργασίας. Καὶ ὅταν βαρύνηται κἀνεὶς εἶναι διασκεδάσις νὰ ἔχῃ μερικὰ βιβλία διὰ ν' ἀναγινώσκῃ.

— Πόσον εἰν' εὐπαιδευτός ἡ κόρη σου εἶπεν ὁ Κμουῖσλίνσκις. Παρέδωκε λαμπρὸν μάθημα εἰς τοὺς ἀδελφούς της.

— Εἶναι ἐγγονὴ ἱερέως. Ἀλλ' εἰξεύρετε ὅτι τὸ καὶ μόνον τὸ κορίτσι δὲν εἶναι εἰς τὰ καλά του καὶ ὅμως ἀναγινώσκει καὶ εἰξεύρει καὶ κλειδοκύμβαλον. Ἀπίστευτον.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν, εἶπεν ὁ Κμουῖσλίνσκις, καὶ περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης τὸν νεαρὸν φίλον μας ὑποθέσεως.

Ὁ Ροδόλφος τότε ἤρξατο λεπτομεροῦς ὁμιλίας περὶ τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν χειροκτίων. Ἐξέθετεν εὐχαρίστως ὅλας τὰς πρακτικὰς γνώσεις του, ὅταν γλυκεῖα φωνὴ τις τὸν διέκοψε.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, δὲν θὰ ἔλθῃτε νὰ πάρετε τσάι; Ἡ μαμὰ σὰς περιμένει.

Ὁ Ροδόλφος ἐξηκολούθει τὴν ὁμιλίαν του. Ἀφ' ὧν ἤκουσε τὴν ἀγέρωχον φωνὴν τῆς συζύγου του.

— Καλέ, τί σημαίνει αὐτό; Θὰ σὰς περιμένωμεν ἀκόμη; Τὸ τσάι κρύνει.

Ἵπηκούσαμεν.

— Τοὺς χαιρετισμούς μου, κύριοι. Μιχαλάκη, κάθησε ἡσυχά. Γρηγόρη, τί κάμνεις αὐτοῦ;

Τοιοιουτρόπως μὰς ὑπεδέχθη ἡ ἀξιέραστος σύζυγος τοῦ χειροκτιοποιῶ, καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ προσφέρουσα κάκιστον τέτον.

Ὁ Ροδόλφος ἐφαίνετο ὑπακούων ὡς πρόβατον, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός του ἀενάως ἐκινεῖτο, ὅτε μὲν χέουσα ὕδωρ εἰς τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔβραζε τὸ τέτον, ἡ ἐτοιμάζουσα τεμάχια ἄρτου ἀλειμμένα μετὰ βουτύρου, ὅτε δὲ ἐγειρομένη, εἰτα καθημένη πάλιν καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν φωναζούσα, βλασφημῶσα διὰ τὰ τέκνα της, ἀγνοοῦντα ποῦ νὰ καταφύγῃσι. Μόνος ὁ Κμουῖσλίνσκις ἐτήρει τὴν συνήθη στάσιν του, ὁμιλῶν καὶ ἀστεϊεύμενος, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Καὶ ἡ Λιουδμίλα! Φεῦ! μοὶ διήγειρε τὸν οἶκτον. Ἰστατο εἰς τινὰ γωνίαν, ὠχρὰ, τρέμουσα καὶ κεκαλυμμένη διὰ παλαιοῦ σαλίου. Καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου ἔνεκα ἐπιτιμήσεως τῆς μητρός της, ἀνέτρεψε κύαθόν τινα. Παραχρῆμα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μητρίδος ἀπήστραψαν. Ὁ σύζυγός της εἰς μάτην προσεπάθησε ν' ἀποσοδῇ τὴν θύελλαν δι' ἱκετευτικὸν βλέμματος.

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ! ἐκραύγασεν.

Καὶ ἡ ἔντρομος νεάνις ἐξῆλθεν.

Ἐθεώρουν μετὰ τρόμου τὴν τσαούτην τυραννίαν ἐξασκοῦσαν περίξ αὐτῆς γυναῖκα ἐκείνην. Ἠγέρθη καὶ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθω ἄλλοτε.

Ἀνεχώρησα.

Διῆλθον δύο ἐβδομάδας, ἀπησχολημένος διαρκῶς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ χειροκτιοποιῶ. Ὁ Κμουῖσλίνσκις μοὶ εἶπε τὴν κατὰστασιν τοῦ παλαιοῦ φίλου του.

Νέος ἀκόμη ὁ Ροδόλφος εἶχε νυμφευθῇ ἐν Γερμανίᾳ τὴν θυγατέρα ἱερέως, ἐξ ἧς ἀπέκτησε τὴν Λιουδμίλαν, καὶ ἦτις ἀπέθανε μετ' ὀλίγον χρόνον. Κατόπιν πικροῦ πένθους ὁ Ροδόλφος ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ μόνος τὴν οἰκίαν του, καὶ διὰ τοῦτο ἐνυμφεύθη παχεῖαν κόρην, ἧς ὁ πατήρ ἦτο γραφεὺς τοῦ δικαστηρίου. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν περὶ τὰ εἴξ παιδιὰ, ἡ δὲ μὴτηρ τούτων ἔλαβε τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ οἴκου. Τὰ πάντα ὑπετάσσοντο εἰς αὐτήν, ἔτι δὲ πλέον ὁ σύζυγός της. Μὲ τὴν ἀγαθὴν καὶ ἄδολον φύσιν του κατήντησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο εὐτυχὴς ἐν τῷ οἴκῳ του καὶ ν' ἀνέχεται ἡσυχῶς τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ρυπαρότητα τῆς γυναικὸς του.

[Ἐπεται συνέχεια].

** B

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Β. Ν. Πειραιᾶ. Ἀγγελία «Ποιητικῶν Ἀνθών» ἐκδίδεται προσεχῶς. Μὴ ἀδμονεῖτε, σὺν τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς, πέμπονται καὶ οἱ ἐλλείποντες ἀριθμοί. — κκ. Ἰω. Νάκον καὶ Εὐστ. Δημόπουλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χρ. Παπαδημητρίου, δικηγ. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 12 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Εὐχαριστοῦμεν. Φροντίσατε, παρακαλοῦμεν, διὰ τὰ λοιπά. — κ. Κ. Α. Ξανθοπούλου. Ἐνεγράφητε ἀμφοτέρω. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ἀμαλίαν Καμαριώτου. Συνδρομὴ Σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐμενεῖς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐκφράσεις Ὑμῶν. «Μ. Σ. ἐστάλησαν σὺν τῇ οἰκείᾳ ἀποδείξει. — κ. Π. Χ. Κατσαρῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 5 συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Καραλήν, τηλεγρ. Ἠρξάτο ἡ ἀποστολὴ τῶν 5 φύλλων. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλόκωσταν. Ἀποστέλλονται καὶ τὰ 4 φύλλα κατὰ τὴν διεύθυνσίν Σας, Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Γ. Φόρτην. Ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ τοῦ κ. Νικ. Κ. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. — κ. Σπ. Ι. Μοντεσάντον. Ἠρξάτο ἡ ἀποστολὴ φύλλων ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Τσακασιάνον. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 4 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. Ἐγράψαμεν διὰ Δ. Ε. Μ., — κ. Ἀθ. Μπλοῦμ Πασχάλην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Ε. Κ. Β. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. Ἐγράψαμεν. — Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Τήνου. Ἀπεστάλησαν ἔτι φύλλα 10, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε πλείονα ἀντίτυπα. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότεται. — Συνεργάται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικώτατοι, χρησιμώτατοι, μαθητικαί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν σμικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτὸδ. φρ. 5. — χρυσόδ. φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτὸδ. φρ. 5,50 — χρυσόδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῶν καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον. Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητίοις καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἔναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ριχάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.